

... Pazartesi

Sonunda hepsi gitti, ama saatlerdir *keep-smiling*'ten* dudaklarıma kramp girdi gerçekten.

Akıl alacak gibi değil!

Hepsi ayağını sürüye sürüye gelip, sözüm ona bana güzel bir doğum günü yapıyorlar. Çünkü, hepsi beni çooooooooooooook seviyor. Benim hatırım için birbirleriyle çok iyi anlaşıyorlarmış gibi bile yaptılar. Bir “sevgi yumağı” imişçesine yalakalık gösterisi sundular. Annem, ne geciken nafaka ödemesini hatırlattı babama, ne de benim için verdiği parayla bir bebeğin bile doğru dürüst beslenemeyeceğini iddia etti. Babam da, kendini savunmak için, boşandıktan sonra evi, üstelik mobilyalarla birlikte, anneme bıraktığından ve “yolunmuş kaz” gibi ortada kaldığından dem vurmadi.

Her iki büyükannem de gayet hoşgörülüydü. Hiçbiri ötekinin çocuğu hakkında tek bir sivri laf etmedi. Büyükbabalar da birbirlerine çok iyi davrandılar. Annemin babası, babamın babasından “yasalara bağlı” bir vergi danışmanının dertleri üzerine sonsuz bir nutuk dinlemek zorunda kaldı. Babamın babası da, balık avcılarını yeryüzünün en aptal insanları saydığı-

* Gülümseyip durmak.

nın sözünü bile etmeden, üstelik annemin babası gibi balık yemeyen birinin balık avcılığı konusunda ahkâm kesmesine de izin verdi.

Hatta, Elfriede Teyze bile kafa ütülemedi; şu insanı usandıran kızı Mutzi Faresi de –elbette belirli sınırlar içinde– katlanılabildi. Mutzi Faresi denen yaratık benim kız kardeşim olsaydı, Elfriede Teyze çoktan, haftada iki kere elinde bir demet çiçek, bir çocuk mezarını tavaf ediyor olurdu! Kız kardeşim olarak hayatta kalma şansı yoktu zira! Kuzenim kadar salak birini daha görmedim. İmza albümü tutuyor! İçinde yirmi yedi “ünlü imza” var. Tırnaklarına da domuz pembesi oje sürüyor. “Çünkü kırmızı,” diye vızıldadı bir keresinde, bir yandan da hiç sıkılmadan benim kırmızı tırnaklarıma göz atarak, “çok bayağı!” Parmak uçlarında dans etmeyi öğreniyor bir de, inek! Şu Mutzi Faresi parçasını parmaklarının ucundayken görmek pek eğlenceli olurdu doğrusu!

Ama bugün neredeyse hiç konuşmadı; çünkü durmadan ağzına bir şeyler tıkıştırarak kendini beslemekle meşguldü. Tek yaptığı gözlerini babama dikip durmaktı. Bunu hep yapar. Aklından geçenler hemen anlaşılır: *Hah! Boşanmış bir baba böyle olur işte! Ne korkunç!* (Bu arada ailede herkes, onun babasının Elfriede Teyze’den boşanmaya can attığını; ama Elfriede Teyze’nin buna ayak dirediğini biliyor.)

Her ne olursa olsun, bugün ailemin bütün üyele-

ri, bir fotoğraf albümüne dizili fotoğraflar gibi mutlu mesut yemek masamızın çevresine sıralanıp, çay, kahve, şarap, bira ve likör içtiler; doğum günü pastamı son kırıntısına kadar silip süpürdüler. Tabii, on dördüncü doğum günümün akşamını onlarsız –elbette babam dışında– geçirmeyi tercih edebileceğim hiç akıllarının ucuna bile gelmedi. Nasıl gelsin ki zaten? Aile üyeleri dünyanın en sevimli, en hoş insanlarıdır ne de olsa!

Üstelik, her biri en az on kez, “doğru” hediye alıp almadığını sordu bana. Duruma göre bayağı yalancılık yapabilirim, ama babaannemin aldığı iç çamaşırlarına (Dinamo-Moskova slipli), Elfriede Teyze’nin verdiği genç kız çantasına (altın kulplu ve timsah derisi desenli) ve annemin babasının yedi ciltlik Genel Kimya kitaplarına da (her ciltte beş renkli levhalı) sevinç çılgınlıkları atamazdım yani.

Babamın içine bir çek koyduğu zarf işe yarayabilirdi; ama annem hemen elimden kapıp, “Bununla tatil için sana gereken yazlık ayakkabıları ve öteberiyi alırız!” dedikten sonra, en şahane çekin bile bana ne yararı olur ki?

Annemin armağanları da giderek daha muazzam oluyor. Bu kadın bazı bakımlardan gerçekten bir doruk. Kendisi genç kızken isteyip de elde edemediklerini şimdi bana alıyor. Örneğin, bu lanet günlüğü! Yıllardır bütün dertlerimle ender heveslerimi, keyfim

olursa, mavi kapaklı, çizgili büyük defterlere yazarım. Bu defterler bundan sonra da pekâlâ işimi görürdü. Ancak annem bir zamanlar hep bir günlüğü olsun istemiş; “bütün kalbimle” diyor.

Dantel bluzla ipek etek de büyük olasılıkla böyle hararetle arzuladığı şeyler olmalı. Üstelik de, gök mavisi renginde! Çünkü, gözlerime ve tenime çok uyar-mış bu!

Tam üç haftadır, lanet olası üç haftadır, ne zaman annemle sokağa çıksak, acı yeşil giysilerin sergilendiği vitrinlerin önünde dikilip, bir sürü abartılı “Ahhh!”lar, “Ufff!”lar ve “Bak, ne hoşşş!”lar çekerek hayranlığımı belirtiyorum.

Ama boşuna! Tek bilmek istediğim; acaba annemin kafasına benim acı yeşil bir pantolonla acı yeşil bir ceket istediğim dank etmedi mi, yoksa benim ne istediğim hiç umurunda mı değil? Her ikisi de olabilir. Kendi saçmalıklarıyla çok meşgul olduğundan çoğu zaman beni doğru dürüst dinlemediği kesin. Bir de, benim için neyin doğru olduğunu hep onun daha iyi bildiği. “Sana kalsa,” der zaten sık sık, “eski bir korkuluk gibi dolaşırsın.”

Ama ben yine de, bu doğum-günü-gösterisini iyi atlattığımı düşünüyorum. İnsan mutlu olunca ille de çığlıklar atmaz herhalde. Bazılarının mutluluktan nutku tutulur. Ailem benim tutumumu böyle değerlendirmiş olmalı. Her ne olursa olsun, kimse bana o ma-

lum seni-gidi-kıymet-bilmez bakışıyla bakmadı. O türden bir laf edilmediği gibi, başka-yerlerde-çocuklar-açlıktan-ölüyor mavalları da okunmadı. Suçluluk duygusu duyan da olmadı. İnsan daha ne ister ki?

Anneannemin aldığı bilezik hiç de o kadar fena değil aslında. Zaten, Corinna ne zamandır böyle çıngrıtlı bir şey istiyordu. Eminim, acı yeşil pantolonuyla seve seve değiş tokuş edecektir. Bu alışveriş pekâlâ adil sayılır; çünkü o pantolonun fiyatı dokuz yüz şilin, hem kaç kere de giyilmiş. Kemer halkalarından biri de eksik. Bilezikse –anneannemin özellikle kibarca belirttiği gibi– yedi yüz elli şilin ediyormuş ve yepyeni. Bileziği okul yolunda düşürdüğümü söyleyebilirim. Buna herkes inanır; çünkü eşya kaybetmekte üstüme yoktur. Peki ama, durduk yerde acı yeşil bir pantolon edinmiş olmamı nasıl açıklayacağım? Hediye mi olacak? Olmaz. O zaman annem hemen huysuzlanır; “Ama Julia, bu ne düşüncesizlik! Bu kadar pahalı hediye kabul edilmez,” der. Ben de pantolonu Corinna’ya geri vermek zorunda kalırım.

Bu konuyu Corinna’yla konuşacağım. O kurnazın tekidir. Tam bir kurnaz tilki. Nasıl bir dümen çevireceğimizi bulur garanti. Corinna’ya hayran olmamak elde değil. Ne zaman hileye başvurmak gerekse, ef-sanevi bir düş gücü sergiler. Okulda da böyledir. Üç saat kelime ezberlemektense, altı saat boyunca çok alengirli bir kopya kâğıdı hazırlamayı yeğler. Hileyle

elde edilmiş başarıları emekle kazanılmışlara tercih ediyor. Bir keresinde, ilerde ne olmak istediğimizi konuşurken, usta bir üçkâğıtçı olmak istediğini bile söylemişti. Düşünün artık!

Yarın Latince sınav defterlerimizi geri alacağız. Şans için tahtalara vurmam biraz geç kalmış bir yardım umudu artık.

Not:

Anneannemin karnında bir şey var. Yarın üç günlük bir tetkik için hastaneye yatması gerekiyor. Annem bu yüzden çok kaygılı. Kendimi alçak bir köpek gibi hissediyorum; ama anneannem için en ufak bir kaygı duymuyorum. Bana öyle geliyor ki, ölecek olsa, ağlayamam bile. Oysa babamın babası ölecek olsa, çok üzülürdüm.